

разгонили останките му към Родопите и без спънки се отправили към Одринъ.

Въ това време, на 7-й януарий 1878 г., отоманските представители пристигнали въ Казанлъкъ, където била разположена главната руска квартира.

V.

Какво ставало по Европа въ това време?

Ние видяхме, че към края на декемврий лондонския кабинетъ биде вежливо екондириранъ отъ Русия и заставенъ да напусне поне за нѣколко време мисълта да спасява Турция и да съперничи на руската слава на Балканите. Ако Англия се бѣ рѣшила да отстъпи, то тя направи това, защото нѣмаше още сериозни мотиви, които да накаратъ лондонския кабинетъ да излѣзе лице съ лице противъ Русия. Но щомъ като Турция се съгласи да третира направо съ Русия, събитията взели другъ характеръ. Английскитѣ посланници въ Цариградъ и Петербургъ, Лейардъ и Лофтюзъ, не пропускали нищо и при всичко че мирните прѣговори се водѣли тайно, тѣ вече узнали, отгадали мисълта на Русия да създаде едно велико славянско княжество на Балканския Полуостровъ. На 4-й януарий Лофтюзъ връчилъ на князь Горчакова единъ меморандумъ, въ който английския посланикъ, връзъ основа на наставленията му отъ Лондонъ, заявилъ на руския канцлеръ, че английското правителство е на мнѣние, какво бждещия договоръ, който ще свържатъ Русия и Турция, по силата на договорите отъ 1856 и 1871, нѣма да бжде валиденъ, ако не бжде подписанъ отъ великите сили, които сж подписали поменатите договори.

Князь Горчаковъ отговорилъ на този меморандумъ, че Русия нѣма намѣрение да разрѣшава сама ония въпроси, които интересуватъ Европа и които биха били повдигнати въ прѣговорите.

Този отговоръ отъ 13-й януарий билъ ясенъ и не оставялъ никакво съмнѣние, че императорътъ Александъръ II ще изпълни задълженията си, които далъ на Европа